

Efter min Ankomst til København skal jeg have den Ære at fremstille mig for Deres Ekscellence.

Allerærbødigst
tegnat
A. Fraenkel.“

Formanden: Det var en noget vel lang Oplæsning.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Jeg vil nu kaste et Blik tilbage paa Situationen, som den foreligger ved min Afskedigelse. Jeg har skrevet til Ministeriet i Skrivelse af 26. Januar, at jeg staar her blottet for Penge, og derpaa svarer man mig med den øjeblikkelige Afsked. Man maa vel erindre, at min hele Situation fremkommer jo udelukkende ved de Foranstaltninger, man tager imod mig fra Ministeriets Side. Først det, jeg allerede nævnte sidste Gang, at man nægter mig en Vicekonsul, hvorved man ligefrem tager Penge ud af Lommen paa mig. Dernæst Forbigaaelsen, den Forbigaaelse, som der maa gøres Rede for. Efter den Dokumentation med Hensyn til Arbejde, jeg har lagt op i forrige Møde, maa jo Ministeriet kunne sige nøjagtigt, hvad der er Grunden til, at vi forbigik den Mand og forbigik ham under Forhold, hvor vi maatte være fuldt vidende om, at det vilde være skæbnsvangert for ham.

Under denne Situation, som jeg slet ikke kan vente, efter at have været hjemme i 1901 og udtalt mig for Ministeren og Direktøren, kommer det selvfølgelig til et kritisk Punkt, det er klart. Jeg er udtømt, kan ikke holde ud længer. Jeg har lagt i Forhold til mine Indtægter betydelige Penge ud for Udenrigsministeriet, og nu tager jeg dem igennem en Veksel. Jeg faar pludselig min Afsked under ærekrænkende Former og staar paa Gaden i Buenos Ayres, 2,000 Mile fra mit Hjem, staar med den behagelige Følelse, at nu skal jeg til at begynde paa noget helt nyt for mit Vedkommende, at mine Børn, som ligge og studere herinde, skulle afbrydes midt i deres Studeringer, det hele ligger og flyder fuldstændig paa Gaden. Med Formandens Tilladelse vil jeg, fordi det er saa betegnende for noget maaské underordnet, men alligevel højst karakteristisk for den hele Sag, oplæse nogle ganske tamme Ord, jeg har anvendt under den følgende Proces til Beskrivelse af denne Situation: „Jeg skulde afvikle pludselig, sætte min Eftermand ind i alt, dække over Udenrigsministeriets

Misgreb ved Underretningen til Banken. Officielle Afskedsbesøg skulde jeg aflægge o. s. v., afvikle mine private Affærer, op-hæve mit Hjem i Buenos Ayres, træffe Anstalter til at sørge for mine nærmeste og til at efterkomme mine Forpligtelser i det hele, paa anden Maade end hidtil skaffe de nødvendige Penge, som alt dette og Hjemrejsen kostede. Dertil Krænkelsen og den blodige Uret, jeg led, og den fuldstændige Mangel paa Forstaaelse af den, Træk, bag hvilke jeg ingen Tvivl nærede om, at der laa et eller andet, som straks efter min Hjemkomst maatte kunne klares. Dersom nogen overhovedet kan tænke sig ind i en Situation som den, Udenrigsministeriets Skrivelse maatte bringe mig i, kan han ikke være i Tvivl om, at der hørte en Mands fulde Energi og Selvbeherskelse til at gennemføre den Afvikling, der først og fremmest paahvilede mig, saaledes at man ikke bagefter kunde gøre Ansvar gældende imod mig, og at indlede, som jeg gjorde, en helt ny Virksomhed for mig.“

Jeg tror ikke, der er nogen her til Stede, som har Fantasi nok til at forestille sig den Stilling, i hvilken jeg stod. Man maa huske, at jeg skulde dække over alle disse Misgreb. Jeg var Statens Repræsentant. Jeg maatte f. Eks. gøre Afskedsbesøg i det fremmede Udenrigsministerium, i det Ministerium, som var underrettet om min Afskedigelse. Jeg maatte rundt til mine Kolleger og gøre Afskedsvisitter under Forhold, hvor jeg vidste, at jeg for dem maatte staa som en mistænkt. Jeg er overbevist om, at ingen her har Fantasi nok til at forestille sig, hvordan jeg i Virkeligheden stod i det. Og i disse ædruelige Udtryk har jeg fremstillet det i en af Akterne i Retssagen, den Retssag, som jeg vilde ønske maatte blive trykt, for jeg tror, den er et Unicum med Hensyn til, hvad man har taget Proces paa i et Ministerium, og de Midler, som man har ment, at det ikke laa under et Ministeriums Værdighed at anvende.

Men et Sted kommer Ministeriet til at tale om denne Sag og siger, at ved den Lejlighed, som de nu omtale, var jeg dog vel ikke i den „eksalterede Tilstand“, i hvilken jeg var, da jeg blev afskediget. Eksalteret Tilstand — jeg spørger Dem, er der noget i de Ord, jeg har oplæst, som minder om eksalteret Tilstand? Nej, jeg skal sige, hvad det er: Det er et rent ud drengagtigt Udtryk....

Formanden: Det er ikke noget heldigt Udtryk.